

jmeš mé místo, a Bůh ví, že ti trocha disciplíny udělá dobře.“

Nastalo ticho a bylo jasné, že se princ Kendric kouše do rtu, aby neřekl to, co měl na jazyku.

Otec a syn na sebe beze slova zírali a vtom se vmísila arcivévodkyně: „Pokračuj a řekni dětem, jaké s nimi máš plány. Musejí to slyšet.“

Jako by ho tím probrala do reality, arcivévoda pokračoval: „Vaše matka a já jsme o vašich vysvědčeních dlouze diskutovali. Zeno, tvé výsledky nejsou o nic lepší než Kendricovy, obzvláště co se týká němčiny.“

„Gramatika se mi zdá velmi složitá, papá,“ odvětila princezna, „a Herr Waldshutz je, jak říká Kendric, tak pomalý a mluví tak rozvláčně, že je těžké neusnout.“

„Dobrá, rozumím vám,“ kývl arcivévoda, „a právě proto jsem se rozhodl vás poslat do Ettengenu.“

„Do Ettengenu, papá?“ zvolala Zena šokovaně.

„Je naprosto nezbytné, aby se Kendricova němčina zlepšila,“ poznamenal arcivévoda, „než pojedou do Düsseldorfu.“

Kendric slyšitelně zalapal po dechu a pak se zeptal zvýšeným hlasem: „Proč bych měl jezdit do Düsseldorfu?“

„To ti hned povím,“ pokračoval arcivévoda. „Tvůj švagr navrhl, a já to považuji za skvělý nápad, abys strávil rok v kasárnách, a tím měl možnost absolvovat výcvik, který je určen pro kadety pruské armády.“

„Rok mezi těmi krvežíznivými válečnými štváči!“ zvolal princ Kendric. „Nedovedu si představit nic horšího.“

„Bude to pro tebe dobré. A kromě toho uděláš, co ti řeknu,“ odsekl arcivévoda.

„Odmítám! Naprosto to odmítám!“ mumlal princ Kendric, ale v hlase se mu ozývalo téměř zoufalství.

„A co se týče tebe, Zeno,“ pokračoval arcivévoda a otočil se k dceři, „vzhledem k tomu, jaký tropíte povyk, když máte být každý jinde, pojedíš s Kendricem do Ettengenu a pokusíš se zlepšit svou němčinu. A až se Kendric odebere do Düsseldorfu, naplánovali jsme pro tebe s matkou svatbu.“

Nyní byla na řadě Zena, aby ztuhla úlekem.

„Svatbu, papá?“ zeptala se a nebylo pochyb o tom, že má v očích strach.

„Je ti osmnáct a už nějakou dobu pro tebe hledáme vhodného ženicha,“ kývl arcivévoda. „Osobně jsem doufal, že to bude vládnoucí kníže nějakého sousedního státu, ale bohužel jsou buď ženatí, nebo příliš mladí.“

Zena si ulehčeně oddechla, to už ale její otec pokračoval: „A pak tvou matku napadlo, že by ses mohla provdat za někoho z její vlasti. I já sám jsem považoval za velké štěstí, že se mi podařilo získat za manželku příbuznou anglické královny.“

Arcivévodkyně mu poděkovala úklonou hlavy. Pak, jako by to už nemohla vydržet, se vmísila do hovoru.

„Musíš pochopit, Zeno, že vzhledem k tomu, že jsi až druhá dcera, není pravděpodobné, že bychom ti za muže dokázali najít prince z královské krve a nebo, což by se mně líbilo nejvíce, samotného panovníka.“

„Ale já se nechci vdávat – za nikoho, mamá!“

Arcivévodkyně se zamračila. „Nebud' směšná,“ vyštěkla. „Samozřejmě že se vdáš, a čím dříve, tím lépe. Kendric bude v Düsseldorfu a já vím, jak otravná býváš, když jsi bez něj.“